Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

17 päivänä maaliskuuta 2016 * [i]

Ennakkoratkaisupyyntö — Teollis- ja tekijänoikeudet — Direktiivi 2004/48/EY — 13 artiklan 1 kohta — Audiovisuaalinen teos — Loukkaava teko — Vahingonkorvaukset — Laskentatavat — Kiinteä määrä — Aineettoman vahingon kuuluminen kiinteän määrän piiriin

Asiassa C-99/15,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunal Supremo (ylin yleinen tuomioistuin, Espanja) on esittänyt 12.1.2015 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 27.2.2015, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Christian Liffers

vastaan

Producciones Mandarina SL ja

Mediaset España Comunicación SA, aiemmin Gestevisión Telecinco SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits ja M. Berger (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Christian Liffers, edustajanaan abogado E. Jordi Cubells,

— Producciones Mandarina SL, edustajanaan abogado A. González Gozalo,

— Mediaset España Comunicación SA, edustajanaan abogado R. Seel,

— Espanjan hallitus, asiamiehenään M. Sampol Pucurull,

— Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Kemper,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

— Ranskan hallitus, asiamiehinään D. Colas ja D. Segoin,

— Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,

— Euroopan komissio, asiamiehinään E. Gippini Fournier ja F. Wilman,

kuultuaan julkisasiamiehen 19. marraskuuta 2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY (EUVL L 157, s. 45) 13 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Christian Liffers ja toisaalta Producciones Mandarina SL (jäljempänä Mandarina) ja Mediaset España Comunicación SA, aiemmin Gestevisión Telecinco SA (jäljempänä Mediaset) ja jossa on kyse immateriaalioikeuden loukkausta koskevasta kanteesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2004/48 johdanto-osan 10, 17 ja 26 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(10) Tämän direktiivin tavoitteena on lähentää [jäsenvaltioiden] lainsäädäntöjä, jotta voidaan varmistaa teollis- ja tekijänoikeuksien suojan korkea, yhdenvertainen ja yhdenmukainen taso sisämarkkinoilla.

– –

(17) Tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet, menettelyt ja oikeussuojakeinot olisi määriteltävä kussakin tapauksessa niin, että kyseisen tapauksen erityispiirteet otetaan asianmukaisesti huomioon, mukaan lukien kunkin teollis- ja tekijänoikeuden erityispiirteet ja tarvittaessa loukkauksen tahallinen tai tahaton luonne.

– –

(26) Loukkauksesta aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi olisi tapauksissa, joissa loukkaaja tiesi tai hänellä oli riittävät perusteet tietää, että hän oli ryhtynyt loukkaavaan tekoon, oikeudenhaltijalle myönnettävien vahingonkorvausten määrässä otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat näkökohdat, kuten oikeudenhaltijan tulonmenetykset ja loukkaajan saama perusteeton etu sekä tarvittaessa oikeudenhaltijalle loukkauksen johdosta aiheutunut aineeton vahinko. Vaihtoehtoisesti, jos esimerkiksi tosiasiallisen vahingon suuruutta on vaikea määritellä, vahingonkorvauksen määrä voisi perustua esimerkiksi niiden rojaltien tai vastaavien maksujen määrään, jotka loukkaaja olisi joutunut suorittamaan, jos hän olisi pyytänyt lupaa käyttää kyseistä teollis- tai tekijänoikeutta. Tarkoituksena ei ole säätää rankaisevista korvauksista, vaan vahingonkorvauksesta, joka perustuu objektiivisiin perusteisiin ja jossa otetaan huomioon oikeudenhaltijalle koituneet muun ohessa tutkimuksista ja tunnistamisesta aiheutuneet kulut.”

4 Kyseisen direktiivin 13 artiklan, jonka otsikko on ”Vahingonkorvaukset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset oikeusviranomaiset määräävät vahingon kärsineen osapuolen hakemuksesta loukkaajan, joka tiesi tai jolla oli riittävät perusteet tietää ryhtyneensä loukkaavaan tekoon, maksamaan oikeudenhaltijalle vahingonkorvauksen, joka vastaa tälle loukkauksen johdosta koitunutta toisasiallista vahinkoa.

Määrittäessään vahingonkorvauksen oikeusviranomaisten on:

a) otettava huomioon kaikki asianmukaiset näkökohdat, kuten vahingon kärsineelle osapuolelle aiheutuneet kielteiset taloudelliset seuraukset, saamatta jäänyt voitto mukaan lukien, loukkaajaan saama perusteeton etu ja soveltuvissa tapauksissa muita kuin taloudellisia tekijöitä, kuten oikeudenhaltijalle loukkauksen johdosta aiheutunut aineeton vahinko;

tai

b) vaihtoehtona a kohdan säännökselle oikeusviranomaiset voivat soveltuvissa tapauksissa määrittää vahingot kiinteänä määränä esimerkiksi vähintään niiden rojaltien tai maksujen määrän perusteella, jotka oikeudenloukkaaja olisi joutunut suorittamaan, jos se olisi pyytänyt lupaa käyttää kyseistä teollis- ja tekijänoikeutta.

_ _”

Espanjan säännöstö

5 Immateriaalioikeuksia koskevan lain, joka on hyväksytty immateriaalioikeuksia koskevan lain kodifioidun version hyväksymisestä ja asiaan liittyvien voimassa olevien säännösten vahvistamisesta, selventämisestä ja yhdenmukaistamisesta 12.4.1996 annetulla kuninkaan asetuksella 1/1996 (Real Decreto Legislativo 1/1996, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Propiedad Intelectual, regularizando, aclarando y armonizando las disposiciones legales vigentes sobre la materia) (BOE nro 97, s. 14369), sellaisena kuin se on muutettuna teollis- ja tekijänoikeuksien suojakeinojen laajentamisesta sekä menettelysääntöjen vahvistamisesta yhteisön eri säännöstöjen soveltamisen helpottamiseksi 5.6.2006 annetulla lailla 19/2006 (ley 19/2006, por la que se amplían los medios de tutela de los derechos de propiedad intelectual e industrial y se establecen normas procesales para facilitar la aplicación de diversos reglamentos comunitarios) (BOE nro 134, s. 21230; jäljempänä immateriaalioikeuksia koskeva laki), 140 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Loukatun oikeuden haltijalle maksettava vahingonkorvaus käsittää paitsi tälle aiheutuneiden menetysten arvon myös oikeuden loukkaamisen vuoksi saamatta jääneet ansiot. Korvattava määrä voi tarvittaessa käsittää tutkimuskulut, jotka ovat aiheutuneet kohtuullisen näytön hankkimisesta oikeudenkäynnin kohteena olevasta oikeuden loukkauksesta.

”2. Vahingonkorvaus vahvistetaan vahingon kärsineen osapuolen valinnan mukaan jommankumman seuraavan perusteen mukaisesti:

a) Vahingon kärsineelle osapuolelle aiheutuneet kielteiset taloudelliset seuraukset, saamatta jääneet tulot mukaan lukien, ja etu, jota loukkaaja on saanut laittomasta käytöstä. Aineeton vahinko korvataan, vaikka taloudellista vahinkoa ei olisi osoitettu. Vahingon arvioimiseksi otetaan huomioon loukkaamisen olosuhteet, loukkauksen vakavuus ja teoksen laittoman levityksen laajuus.

b) Sen korvauksen määrä, jonka vahingon kärsinyt osapuoli olisi saanut, jos loukkaaja olisi pyytänyt lupaa käyttää kyseistä immateriaalioikeutta.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

6 Liffers on ohjannut, käsikirjoittanut ja tuottanut *Dos patrias, Cuba y la noche* (Kaksi isänmaata, Kuuba ja yö) -nimisen audiovisuaalisen teoksen, joka kertoo kuuden sellaisen Havannassa (Kuuba) asuvan eri henkilön henkilökohtaisen ja yksityisen tarinan, joita yhdistää kyseessä olevien henkilöiden homoseksuaalisuus tai transseksuaalisuus.

7 Mandarina on tehnyt Kuuban lapsiprostituutiosta audiovisuaalisen dokumenttielokuvan, jossa rikollista toimintaa kuvattiin piilokameralla. Kyseisessä dokumenttielokuvassa käytettiin muutamia otteita teoksesta *Dos patrias, Cuba y la noche* ilman, että Liffersilta olisi pyydetty siihen lupaa. Mainittu dokumenttielokuva esitettiin espanjalaisella Telecinco-televisiokanavalla, joka kuuluu Mediasetille.

8 Liffers nosti Juzgado de lo Mercantil nº 6 de Madridissa (kauppaoikeudellisia asioita käsittelevä tuomioistuin nro 6, Madrid) Mandarinaa ja Mediasetia vastaan kanteen, jossa hän vaati kyseistä tuomioistuinta muun muassa velvoittamaan viimeksi mainitut lopettamaan hänen immateriaalioikeuksiensa kaikenlaisen loukkaamisen ja velvoittamaan nämä maksamaan hänelle 6 740 euroa hänen hyödyntämisoikeuksiensa loukkaamisesta sekä lisäksi 10 000 euroa korvauksena aineettomasta vahingosta, jonka hän katsoi aiheutuneen.

9 Liffers käytti teoksensa hyödyntämisoikeuksien loukkaamisesta maksettavan vahingonkorvauksen määrän arvioimisessa perusteena niiden rojaltien tai maksujen määrää, jotka hänelle olisi pitänyt maksaa, jos Mandarina ja Mediaset olisivat pyytäneet häneltä lupaa käyttää kyseistä immateriaalioikeutta, ja sovelsi näin immateriaalioikeuksia koskevan lain 140 §:n 2 momentin b kohtaa, jonka mukaan vahingon kärsinyt immateriaalioikeuden haltija voi arvioida sille aiheutuneesta vahingosta maksettavan korvauksen määrän niiden rojaltien tai maksujen määrän perusteella, jotka sille olisi pitänyt maksaa, jos oikeudenloukkaaja olisi pyytänyt siltä lupaa käyttää kyseistä oikeutta (jäljempänä hypoteettiset rojaltit). Kyseinen laskentatapa ei saman pykälän 2 momentin a kohdassa tarkoitetusta laskentatavasta poiketen edellytä korvauksen hakijaa osoittamaan tosiasiallisen vahinkonsa laajuutta. Liffers nojautui tätä varten audiovisuaalisten teosten tuottajien oikeuksia hallinnoivan järjestön (Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales) maksutaulukkoon. Liffers lisäsi näin vahvistetun aineellisen vahingon määrään kiinteän määrän aineettomasta vahingosta, jonka hän katsoi aiheutuneen.

10 Juzgado de lo Mercantil nº 6 de Madrid (kauppaoikeudellisia asioita käsittelevä tuomioistuin nro 6, Madrid) hyväksyi Liffersin kanteen osittain ja velvoitti Mandarinan ja Mediasetin muun muassa maksamaan hänelle 3 370 euroa korvauksena tästä loukkauksesta aiheutuneesta aineellisesta vahingosta ja 10 000 euroa aineettomasta vahingosta. Audiencia Provincial de Madrid (Madridin alueellinen tuomioistuin), joka käsitteli asiaa muutoksenhakutuomioistuimena, alensi aineellisesta vahingosta maksettavan korvauksen määräksi 962,33 euroa ja kumosi kyseessä olevan tuomion kokonaan siltä osin kuin Mandarina ja Mediaset oli velvoitettu korvaamaan aineeton vahinko. Kyseisen tuomioistuimen mukaan näet Liffers oli päättänyt käyttää immateriaalioikeuksia koskevan lain 140 §:n 2 momentin b kohdassa säädettyä hypoteettisiin rojalteihin perustuvaa laskentatapaa, joten hänellä ei ollut enää oikeutta vaatia tämän lisäksi hänelle aiheutuneen aineettoman vahingon korvaamista. Hänen olisi tätä varten pitänyt valita mainitun artiklan 2 momentin a kohdassa tarkoitettu laskentatapa. Yhden laskentatavan valitseminen sulkee pois toisen, joten kahden laskentatavan yhdistäminen ei ole sallittua.

11 Liffers väittää ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle eli Tribunal Supremolle (ylin yleinen tuomioistuin) tekemässään valituksessa, että aineettomasta vahingosta on määrättävä korvaus aina siitä riippumatta, onko korvauksen hakija valinnut immateriaalioikeuksia koskevan lain 140 §:n 2 momentin a kohdassa tarkoitetun vahingon laskentatavan vai kyseisen säännöksen b kohdassa säädetyn laskentatavan. Ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on epäilyjä direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohdan ja immateriaalioikeuksia koskevan lain, jolla kyseinen säännös on saatettu osaksi Espanjan oikeusjärjestystä, 140 §:n 2 momentin tulkinnasta.

12 Tässä tilanteessa Tribunal Supremo (ylin yleinen tuomioistuin) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voidaanko direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohtaa tulkita siten, että se estää immateriaalioikeuden loukkauksen kohteeksi joutunutta henkilöä, joka vaatii taloudellisen vahingon korvaamista niiden rojaltien tai maksujen määrän perusteella, jotka oikeudenloukkaaja olisi joutunut suorittamaan, jos se olisi pyytänyt lupaa käyttää kyseistä immateriaalioikeutta, vaatimasta korvausta myös aiheutuneesta aineettomasta vahingosta?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

13 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että se estää henkilöä, jonka immateriaalioikeutta on loukattu ja joka vaatii korvausta sille aiheutuneesta aineellisesta vahingosta, jonka määrä on laskettu kyseisen artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdan mukaisesti hypoteettisten rojaltien perusteella, vaatimasta korvausta myös sille aiheutuneesta aineettomasta vahingosta, sellaisena kuin siitä säädetään mainitun artiklan 1 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa.

14 Tässä yhteydessä on huomautettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto, myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (tuomio Surmačs, C-127/14, EU:C:2015:522, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

15 Ensimmäiseksi on todettava direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdan sanamuodosta, että vaikka siinä ei mainita aineetonta vahinkoa seikkana, joka oikeusviranomaisten on otettava huomioon silloin, kun ne vahvistavat oikeudenhaltijalle maksettavan vahingonkorvauksen määrän, siinä ei myöskään todeta, etteikö tämäntyyppistä vahinkoa voitaisi ottaa huomioon. Kun mainitussa säännöksessä säädetään mahdollisuudesta määrittää vahingot kiinteänä määränä ”vähintään” siinä mainittujen seikkojen perusteella, siinä sallitaan se, että kyseiseen määrään voidaan sisällyttää sellaisia muita seikkoja, kuten mahdollisesti korvaus kyseiselle oikeudenhaltijalle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta.

16 Toiseksi on huomautettava, että tällainen toteamus saa vahvistuksen sitä asiayhteyttä koskevasta arvioinnista, johon kyseessä oleva säännös kuuluu.

17 Yhtäältä näet direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistetaan yleinen sääntö, jonka mukaan toimivaltaisten oikeusviranomaisten on määrättävä loukkaaja maksamaan vahingon kärsineelle immateriaalioikeuden haltijalle vahingonkorvaus, joka ”vastaa tälle loukkauksen johdosta koitunutta tosiasiallista vahinkoa”. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 28 kohdassa huomauttanut, teoksen tekijän maineelle aiheutuneen vahingon kaltainen aineeton vahinko on, mikäli se näytetään toteen, tekijälle tosiasiallisesti koituneen vahingon osatekijä.

18 Direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdan, kun sitä luetaan yhdessä kyseisen kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa, sanamuoto estää siis sen, että kyseessä olevan oikeuden haltijalle maksettavan vahingonkorvauksen laskenta perustuu yksinomaan hypoteettisten rojaltien määrään, kun kyseiselle oikeudenhaltijalle on tosiasiallisesti aiheutunut aineetonta vahinkoa.

19 Toisaalta on korostettava, että se, että toimivaltaiset oikeusviranomaiset soveltavat direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdassa säädettyä kiinteään määrään perustuvaa laskentatapaa, on sallittu vaihtoehtona vain ”soveltuvissa tapauksissa”.

20 Kuten mainitun direktiivin johdanto-osan 26 perustelukappaleessa todetaan, viimeksi mainittua ilmaisua sovelletaan, ”jos esimerkiksi tosiasiallisen vahingon suuruutta on vaikea määritellä”. Tällaisessa tilanteessa vahingonkorvauksen määrä voidaan laskea esimerkiksi niiden rojaltien tai maksujen perusteella, jotka immateriaalioikeuden käytöstä yleensä on suoritettava, jolloin huomioon ei oteta mahdollista aineetonta vahinkoa.

21 Viimeiseksi on huomautettava direktiivin 2004/48 tavoitteista aluksi, että kyseisen direktiivin johdanto-osan kymmenennen perustelukappaleen mukaan direktiivin tavoitteena on varmistaa muun muassa teollis- ja tekijänoikeuksien suojan korkea, yhdenvertainen ja yhdenmukainen taso sisämarkkinoilla.

22 Kyseisen direktiivin johdanto-osan 17 perustelukappaleesta ilmenee tämän jälkeen, että siinä säädetyt toimenpiteet, menettelyt ja oikeussuojakeinot olisi määriteltävä kussakin tapauksessa niin, että kyseisen tapauksen erityispiirteet otetaan asianmukaisesti huomioon.

23 Mainitun direktiivin johdanto-osan 26 perustelukappaleessa todetaan muun muassa, että loukkaavaan tekoon syyllistyneen henkilön loukkauksesta aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi teollis- ja tekijänoikeuden oikeudenhaltijalle myönnettävien vahingonkorvausten määrässä on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat näkökohdat ja erityisesti oikeudenhaltijalle loukkauksen johdosta aiheutunut aineeton vahinko.

24 Direktiivin 2004/48 johdanto-osan 10, 17 ja 26 perustelukappaleesta seuraa siten, että kyseisellä direktiivillä pyritään saavuttamaan teollis- ja tekijänoikeuksien suojan korkea taso, jossa otetaan huomioon kunkin tapauksen erityispiirteet ja joka perustuu sellaiseen vahingonkorvauksen määrän laskentatapaan, jolla pyritään panemaan nämä erityispiirteet täytäntöön.

25 Kun otetaan huomioon direktiivin 2004/48 tavoitteet, kyseisen direktiivin 13 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa on tulkittava siten, että siinä vahvistetaan periaate, jonka mukaan immateriaalioikeuden haltijalle maksettavan vahingonkorvauksen määrän laskennalla on pyrittävä varmistamaan, että kyseinen oikeudenhaltija saa korvauksen koko siitä vahingosta, joka hänelle on ”koitunu[t] tosiasiallis[esti]”, sisällyttämällä kyseiseen vahinkoon myös mahdollisesti aiheutunut aineeton vahinko.

26 Kuten tämän tuomion 20 kohdasta ilmenee, suoritettavan vahingonkorvauksen määrän vahvistaminen kiinteänä määränä pelkkien hypoteettisten rojaltien perusteella kattaa ainoastaan kyseessä olevalle immateriaalioikeuden haltijalle aiheutuneen aineellisen vahingon, joten jotta koko vahinko voidaan korvata, kyseisen oikeudenhaltijan on voitava vaatia näin lasketun vahingonkorvauksen lisäksi myös korvausta hänelle mahdollisesti koituneesta aineettomasta vahingosta.

27 Ennakkoratkaisukysymykseen on näin ollen vastattava, että direktiivin 2004/48 13 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että sen mukaan henkilö, jonka immateriaalioikeutta on loukattu ja joka vaatii korvausta sille aiheutuneesta aineellisesta vahingosta, jonka määrä on laskettu kyseisen artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdan mukaisesti hypoteettisten rojaltien perusteella, voi vaatia korvausta myös sille aiheutuneesta aineettomasta vahingosta, sellaisena kuin siitä säädetään mainitun artiklan 1 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa.

Oikeudenkäyntikulut

28 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Teollis- ja tekijänoikeuksien noudattamisen varmistamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/48/EY 13 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että sen mukaan henkilö, jonka immateriaalioikeutta on loukattu ja joka vaatii korvausta sille aiheutuneesta aineellisesta vahingosta, jonka määrä on laskettu kyseisen artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdan mukaisesti niiden rojaltien tai maksujen määrän perusteella, jotka oikeudenloukkaajan olisi pitänyt sille maksaa, jos oikeudenloukkaaja olisi pyytänyt siltä lupaa käyttää kyseistä immateriaalioikeutta, voi vaatia korvausta myös sille aiheutuneesta aineettomasta vahingosta, sellaisena kuin siitä säädetään mainitun artiklan 1 kohdan toisen alakohdan a alakohdassa.

Allekirjoitukset

i — Tämän tuomion 27 kohtaan ja tuomiolauselmaan on tehty kielellisiä muutoksia sen ensimmäisen julkaisemisen jälkeen.